

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců Mgr. Daniely Zemanové a Mgr. Alexandra Krysla v právní věci **žalobce: P. Y.**, zastoupený Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Příkop 8, Brno, adresa pro doručování Václavské náměstí 21, Praha 1, proti **žalovanému: Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 1. 2008, č. j. SCPP - 4447/C-237-2007, ve věci správního vyhoštění, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 6. 10. 2009, č. j. 11 Ca 37/2008 - 40,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalobce (dále též „stěžovatel“) domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále též „městský soud“), kterým tento soud zamítl jeho žalobu podanou proti rozhodnutí Policie

České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie (dále též „správní orgán“), ze dne 14. 1. 2008, č. j. SCPP - 4447/C-237-2007, jímž bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítnuto odvolání stěžovatele a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie Hradec Králové, Oddělení cizinecké policie Trutnov (dále též „prvostupňový správní orgán“), ze dne 23. 10. 2007, č. j. SCPP-315/HK-X-2007. Uvedeným rozhodnutím prvostupňového správního orgánu bylo stěžovateli uloženo podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2. zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), správní vyhoštění, a současně byla podle ust. § 118 odst. 1 téhož zákona stanovena lhůta k vycestování z území České republiky 30 dnů od nabytí právní moci jmenovaného rozhodnutí, přičemž podle ust. § 120a odst. 1 téhož zákona bylo rozhodnuto, že se na stěžovatele nevztahuje důvod znemožňující vycestování podle ust. § 179 téhož zákona.

Jako právní důvody kasační stížnosti stěžovatel uvedl důvody obsažené v ust. § 103 odst. 1 písm. b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel namítá, že v daném případě nebyl zjištěn stav věci ve smyslu ust. § 3 správního řádu, a to v souvislosti s výkladem pojmu osoba s obdobným postavením rodinného příslušníka podle ust. § 15a odst. 4 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Podle něj je přitom otázka, zda je či není osobou ve smyslu shora citovaného ustanovení, pro uložení rozhodnutí o správním vyhoštění zcela zásadní. Pokud by totiž takovou osobou byl, bránila by tato skutečnost vydání rozhodnutí o správním vyhoštění pro údajný neoprávněný pobyt podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2. zákona o pobytu cizinců, neboť podle ust. § 119 odst. 2 téhož zákona nelze rodinnému příslušníkovi občana Evropské unie uložit rozhodnutí o správním vyhoštění pro neoprávněný pobyt. Stěžovatel je v této souvislosti přesvědčen, že faktické sdílení společné domácnosti lze prokazovat výhradně porovnáním vyjádření jednotlivých účastníků řízení, popř. svědků, a dále případným provedením místního šetření, kterým by bylo prokázáno či vyvráceno, že se stěžovatel a další účastník řízení zdržují na jimi tvrzené adrese a sdílejí tak společnou domácnost. Správní orgány však podle jeho názoru neprovedly ani jeden řádný důkaz z důkazů výše uvedených, který by mohl prokazovat či vyvracet tvrzené sdílení společné domácnosti; jediným řádným důkazem použitelným pro rozhodnutí správních orgánů tak bylo právě vyjádření stěžovatele a účastníka řízení, ze kterých při neexistenci žádného dalšího řádného důkazu nelze než dovodit, že tito svoje tvrzení prokázali. I kdyby tomu tak však nebylo, nese podle názoru stěžovatele důkazní břemeno s ohledem na zásadu oficiality řízení o správním vyhoštění správní orgán. Stěžovatel je přesvědčen, a to na základě ustálené judikatury, jakož i rozhodovací praxe žalovaného, že úřední záznamy a další soustředěné podklady, které však nebyly provedeny jako důkazy a nemají tedy žádnou důkazní hodnotu, nemohou jako důkazy sloužit. Má proto s ohledem na výše uvedené za to, že jeho tvrzení a tvrzení dalšího účastníka řízení o tom, že spolu

sdílí společnou domácnost, nebylo žádným dalším řádným důkazem vyvráceno, resp. nebylo spisovým materiálem prokázáno, že stěžovatel není osobou ve smyslu ust. § 15a odst. 4 písm. b) zákona o pobytu cizinců a konstatování žalovaného správního orgánu o opaku nemá oporu ve spisovém materiálu.

Nad rámec výše uvedeného stěžovatel poukazuje na to, že správní orgány vždy meritorně rozhodovaly o jeho žádosti o povolení k trvalému, resp. přechodnému pobytu, přičemž kdyby tento nebyl osobou ve smyslu ust. § 15a odst. 4 písm. b) citovaného zákona, mělo by být řízení o povolení k pobytu usnesením zastaveno, a to buď podle ust. § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu, kdy by bylo třeba považovat žádost za zjevně právně nepřipustnou, nebo podle ust. § 66 odst. 1 písm. c) téhož zákona, kdy by žadatel neodstranil vady žádosti, v tomto případě doklad o účelu pobytu.

Za absurdní, nezákonné a nepřezkoumatelné považuje stěžovatel odůvodnění rozhodnutí městského soudu, ze kterého vyplývá, že předmětem posouzení správních orgánů byl celkový způsob jednání stěžovatele a jeho přístup k respektování českého právního řádu. Stěžovatel má však za to, že předmětem řízení je otázka, zda cizinec pobývá na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu, tj. jednání ve smyslu ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2. zákona o pobytu cizinců. Jedině tyto skutečnosti a jejich hodnocení mělo být pro žalovaného, jakož i městský soud, rozhodné. Pokud městský soud uvádí, že předmětem posouzení je celkový způsob jednání žalobce a jeho přístup k respektování českého právního řádu, navozuje dojem, že akceptuje postup správních orgánů, který však jde daleko za hranice jejich pravomocí, které jsou vymezeny právě shora citovaným ustanovením zákona o pobytu cizinců. Stěžovatel je proto přesvědčen, že žalovaný a zejména městský soud dal tímto svým konstatováním najevo, že účelem předmětného řízení nebylo postižení cizince za údajný neoprávněný pobyt, jak by se s ohledem na zákonný předmět řízení dalo předpokládat, ale právě výše avizovaný celkový způsob jednání stěžovatele a jeho přístup k respektování českého právního řádu. Takovýto postup je však podle názoru stěžovatele nepřipustný, v rozporu se zákonem a principy demokratického právního státu a zejména základním principem enumerativnosti státních pretenzí.

Stěžovatel má dále za to, že skutečný předmět řízení, tj. neoprávněný pobyt na území České republiky, mu nebyl prokázán a na rozdíl od městského soudu se domnívá, že skutečnost, zda žalovaný prokázal či neprokázal dobu pobytu stěžovatele na území České republiky, je nikoliv pouze rozhodná, ale zcela zásadní pro posouzení předmětu řízení a případného postupu uložení rozhodnutí o správním vyhoštění. Podle jeho názoru je nezpochybnitelné a jednoznačné, že k tomu, aby bylo možno cizinci uložit rozhodnutí o správním vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2. zákona o pobytu cizinců, je nutno prokázat, že se cizinec na území České republiky nacházel, po kterou konkrétní dobu, jakož i to, zda jeho pobyt byl či nebyl oprávněný. V této souvislosti je podle stěžovatele nutno

jednoznačně uvést, že žalovaný žádným řádným důkazem o jeho neoprávněném pobytu na území České republiky nedisponuje a sám městský soud vyjádřil jednoznačné pochybnosti o tom, zda byl stav věci ve smyslu ust. § 3 správního řádu zjištěn nade vší pochybnost. Naopak je třeba připomenout, že řízení o správním vyhoštění bylo zahájeno v době, kdy stěžovatel disponoval osvědčením o oprávněnosti pobytu podle ust. § 87y zákona o pobytu cizinců, přičemž vstoupil do kontaktu s orgány České republiky teprve v době, kdy pobýval na území České republiky oprávněně. Nad rámec výše uvedeného lze podle stěžovatele navíc dodat, že řízení o správním vyhoštění bylo zahájeno po zákonné lhůtě ve smyslu ust. § 80 odst. 2 správního řádu, v návaznosti na ust. § 71 odst. 1 a 3 téhož zákona, dle které je správní orgán povinen zahájit řízení z moci úřední bezodkladně, nejpozději ve lhůtě do 30-ti dnů. Stěžovatel v návaznosti na výše uvedené uzavírá, že rozhodnutí městského soudu je s ohledem na tvrzený předmět řízení nesrozumitelné a nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, proto navrhl zrušení rozsudku městského soudu a vrácení věci tomuto soudu zpět k dalšímu řízení.

Správní orgán se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek městského soudu z důvodů v této stížnosti uplatněných a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle ust. § 15a odst. 4 písm. a) zákona o pobytu cizinců se ustanovení tohoto zákona týkající se rodinného příslušníka občana Evropské unie obdobně vztahují i na cizince, který s občanem Evropské unie žije ve společné domácnosti nebo se o sebe ze zdravotních důvodů nedokáže sám postarat bez osobní péče občana Evropské unie.

Podle ust. § 115 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník“), domácnost tvoří fyzické osoby, které spolu trvale žijí a společně uhrazují náklady na své potřeby.

Podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2. zákona o pobytu cizinců Policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, až na 3 roky, pobývá-li cizinec na území po uplynutí doby platnosti víza nebo doby pobytu na území stanovené vízem nebo bez víza, ač k tomu není oprávněn.

Podle ust. § 119 odst. 2 citovaného zákona rozhodnutí o správním vyhoštění občana Evropské unie nebo jeho rodinného příslušníka, který na území pobývá přechodně, lze vydat pouze v případě, že občan Evropské unie nebo jeho rodinný příslušník a) ohrožuje bezpečnost státu, b) závažným způsobem narušuje veřejný pořádek; to neplatí, jde-li o občana Evropské unie, který pobývá na území nepřetržitě po dobu nejméně 10 let, nebo c) ohrožuje veřejné zdraví tím, že trpí

závažnou nemocí, pokud k takovému onemocnění došlo do 3 měsíců po vstupu na území.

Podle ust. § 50 odst. 1 správního řádu podklady pro vydání rozhodnutí mohou být zejména návrhy účastníků, důkazy, skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti, podklady od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné moci, jakož i skutečnosti obecně známé.

Podle ust. § 50 odst. 2, věty třetí, citovaného zákona nestanoví-li zvláštní zákon jinak, jsou účastníci povinni při opatrování podkladů pro vydání rozhodnutí poskytovat správnímu orgánu veškerou potřebnou součinnost.

Podle ust. § 51 odst. 1 citovaného zákona k provedení důkazů lze užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Jde zejména o listiny, ohledání, svědeckou výpověď a znalecký posudek.

Nejvyšší správní soud souhlasí s názorem stěžovatele, že stěžejním v daném případě je to, zda je či není osobou s obdobným postavením rodinného příslušníka občana Evropské unie ve smyslu ust. § 15a odst. 4 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť na něm závisí to, podle jakých ustanovení citovaného zákona bude věc správním orgánem posuzována. V nyní projednávané věci přitom stěžovatel odvozuje toto své postavení od skutečnosti, že tvrdí, že sdílí společnou domácnost s občanem Evropské unie, resp. státním občanem České republiky [viz ust. § 15a odst. 4 písm. b) zákona o pobytu cizinců], panem E. Z. K., přičemž setrvává na názoru, že tato skutečnost nebyla v předešlém řízení ze strany správních orgánů vyvrácena.

Z obsahu správního spisu, který měl zdejší soud k dispozici, v této souvislosti vyplynulo, že stěžovatel v průběhu správního řízení prokazoval tuto skutečnost výhradně svým čestným prohlášením (viz č. 1. 13 správního spisu) a dále čestným prohlášením pana E. Z. K. (viz č. 1. 12 správního spisu) a i přes opakované poučení ve smyslu ust. § 4 odst. 4, § 33 odst. 1, § 36, § 38, § 52 a § 79 správního řádu [viz Protokol o vyjádření účastníka řízení (stěžovatele) ze dne 12. 9. 2007, č. j. SCPP-315/HK-X-2007; Protokol o vyjádření účastníka řízení (pana E. Z. K.) ze dne 12. 9. 2007, č. j. SCPP-315/HK-X-2007; Oznámení prvostupňového správního orgánu ze dne 13. 9. 2007, č. j. SCPP-315/HK-X-2007; Oznámení prvostupňového správního orgánu ze dne 10. 10. 2007, č. j. SCPP-315/HK-X-2007] nenabídl správním orgánům, kromě návrhu na vyjádření dalších členů rodiny E. Z., jiný důkaz, a to i přesto, že byl v souladu s ust. § 50 odst. 2, větou třetí, téhož zákona vázán povinností součinnosti při opatrování podkladů pro vydání rozhodnutí. Stěžovatel nevyužil ani další možnosti, kterou mu prvostupňový správní orgán nabídl v podobě Oznámení ze dne 13. 9. 2007, č. j. SCPP-315/HK-X-2007, jehož přílohu tvořila řada otázek zaměřených převážně na zjištění skutečností

souvisejících s jeho společným soužitím s rodinou E. Z., a setrval na svém tvrzení, že sdílí společnou domácnost s panem E. Z. K., přičemž odkázal na Protokol o vyjádření ze dne 12. 9. 2007, č. j. SCPP-315/HK-X-2007, včetně návrhu na vyjádření dalších členů rodiny E. Z.. Shodné možnosti nevyužil ani pan E. Z. K. (viz Oznámení prvostupňového správního orgánu ze dne 13. 9. 2007, č. j. SCPP-315/HK-X-2007).

Naproti tomu prvostupňový správní orgán, který v tomto směru není povinen vycházet ze samotného tvrzení stěžovatele o vedení společné domácnosti s občanem Evropské unie, ve snaze prokázat toto tvrzení stěžovatele, dospěl ke zcela opačnému závěru. Ze sdělení Policie České republiky, Obvodního oddělení Hostinné, ze dne 21. 8. 2007, č. j. ORTU-12297/ČJ-12-2007, vyplývá, že uvedeného dne bylo provedeno šetření, kterým bylo zjištěno, že na stěžovatelem uvedené adrese se tento zdržuje. Dále bylo zjištěno, že tento zde hlídá a stará se o objekt domu rodiny E. Z. K. otázce společného soužití se v předmětném sdělení uvádí, že tato rodina přijíždí v nepravidelných časových intervalech z Prahy na víkendový pobyt na svůj dům na uvedené adrese. O tom, že rodina E. Z. přijede, nejdříve telefonicky vyrozumí stěžovatele a tento dům uklidí, zatopí a připraví na příjezd rodiny. Sdělením Policie České republiky, Obvodního oddělení Hostinné, ze dne 4. 10. 2007, č. j. ORTU-14762/ČJ-12-2007, bylo doplněno, že shora citované skutečnosti byly zjištěny osobním sdělením stěžovatele na uvedené adrese.

Dále je ve správním spise obsaženo sdělení Obecního úřadu v Chotěvicích ze dne 28. 8. 2007, č. j. 205/2007, ve kterém starosta obce Ing. Josef Davidík sděluje, že jmenovanému obecnímu úřadu není známo, zda stěžovatel žije ve společné domácnosti s rodinou pana E. Z. K. na uvedené adrese. Tento objekt vlastní pan E. Z. K., ale není zde nikdo hlášen k trvalému pobytu. Objekt slouží jako rekreační dům. Veškerá korespondence vyhotovená obcí pro pana E. Z. K. je zasílána na adresu jeho trvalého pobytu. V úředním záznamu ze dne 4. 10. 2007, č. j. SCPP-315/HK-X-2007, paní Ludmila Kalenská, účetní Obecního úřadu v Chotěvicích, potvrdila skutečnost, že veškerá korespondence vyhotovená jmenovaným obecním úřadem pro pana E. Z. K. je zasílána na adresu jeho trvalého pobytu, neboť pokusy o doručení písemností na adresu nebyly v minulém roce úspěšné - nikdo z rodiny zde nebyl zastižen.

S výše uvedenými podklady pro rozhodnutí, jakož i s dalšími podklady, které tvoří výpisy z informačních systémů Policie České republiky a Ministerstva vnitra České republiky, byl přitom stěžovatel a rovněž pan E. Z. K. řádně seznámen, a to opakovaně [viz Protokol o vyjádření účastníka řízení (stěžovatele) ze dne 12. 9. 2007, č. j. SCPP-315/HK-X-2007, a Protokol o vyjádření účastníka řízení (pana E. Z. K.) ze dne 12. 9. 2007, č. j. SCPP-315/HK-X-2007; Oznámení prvostupňového správního orgánu ze dne 13. 9. 2007, č. j. SCPP-315/HK-X-2007; Oznámení prvostupňového správního orgánu ze dne 10. 10. 2007, č. j. SCPP-315/HK-X-2007] a byla jim dána možnost se k nim vyjádřit.

Jak je ze shora předestřeného patrné, prvostupňový správní orgán shromáždil v souladu s ust. § 50 odst. 1 správního řádu dostatek podkladů pro rozhodnutí, a to včetně okolností důležitých pro ochranu veřejného zájmu (viz ust. § 50 odst. 3 správního řádu a stěžovatelem zmiňovaná zásada oficiality správního řízení), jež však vyvracejí tvrzení stěžovatele obsažené v jeho čestném prohlášení a čestném prohlášení pana E. Z. K. Současně zdůvodnil, proč neprovedl stěžovatelem navrhované vyjádření dalších členů rodiny E. Z., které by s ohledem na zjištěné skutečnosti nepřinesly do věci žádné nové skutečnosti. Je přitom třeba zdůraznit, že provádění samotného dokazování je věcí příslušného správního orgánu a záleží proto na jeho uvážení, které z navržených důkazů provede a které nikoli, pokud svůj postup náležitě a přesvědčivě odůvodní a pokud pro svůj závěr ve věci nalezne dost podkladů a argumentů. V nyní projednávané věci nelze podle názoru Nejvyššího správního soudu ve skutkových zjištěních prvostupňového správního orgánu nalézt žádné známky nevěrohodnosti či nelogičnosti. Veškeré podklady, které měl jmenovaný správní orgán pro své rozhodnutí k dispozici, vytváří ucelený důkazní řetězec, jehož přesvědčivost by podle Nejvyššího správního soudu nemohlo výrazněji narušit ani vyjádření dalších členů rodiny E. Z. K., ani provedení místního šetření, jehož se však nutno říci stěžovatel dovolává až v nyní podané kasační stížnosti. Ostatně stěžovatel v podané kasační stížnosti ani neuvedl, v jakém konkrétním směru by měla být zjištění prvostupňového správního orgánu zpochybněna. Prvostupňový správní orgán proto postupoval v souladu se správním řádem, když předmětným návrhům na provedení důkazů nevyhověl a tento svůj postup v souladu s výše citovaným náležitě a přesvědčivě odůvodnil.

Na pozadí shora uvedeného nemá Nejvyšší správní soud pochybnosti o postupu a závěrech správních orgánů v předešlém řízení a zastává proto shodný názor, že s ohledem na skutečnost, že stěžovatel neprokázal v průběhu správního řízení, že by sdílel společnou domácnost, tak jak jí má na mysli ust. § 115 občanského zákoníku, s občanem Evropské unie, resp. státním občanem České republiky panem E. Z. K., nemůže se dovolávat posuzování své osoby jako osoby s obdobným postavením rodinného příslušníka občana Evropské unie ve smyslu ust. § 15a odst. 4 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Z toho důvodu na něj proto ani nelze vztáhnout výjimku zakotvenou v ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2. citovaného zákona a rozhodnutí prvostupňového správního orgánu, jímž bylo stěžovateli uloženo správní vyhoštění, je třeba podle zdejšího soudu považovat za rozhodnutí vydané plně v souladu se zákonem.

Pokud jde o odkaz stěžovatele na postup správních orgánů v řízení o žádosti o povolení k trvalému pobytu, nejenom, že tento nemá v řízení o udělení správního vyhoštění relevanci, protože se jedná o samostatné řízení, ale je rovněž nepatřičný, neboť skutečnost, že žádost byla zamítnuta z důvodu nepředložení dokladu o zajištění ubytování, nesvědčí o tom, že by stěžovatel byl posuzován jako osoba ve smyslu ust. § 15a odst. 4 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani další námitce stěžovatele, týkající se nepřezkoumatelnosti a nezákonnosti rozhodnutí městského soudu, kterou spatřuje v tom, že jmenovaný soud v závěru odůvodnění kasační stížností napadeného rozhodnutí uvedl, že předmětem posouzení správních orgánů byl celkový způsob jednání žalobce a jeho přístup k respektování českého právního řádu. Podle zdejšího soudu je třeba tuto pasáž vnímat v kontextu celého rozsudku městského soudu a nikoliv vytrženě, jak to činí stěžovatel. Takovýto přístup pak zcela jednoznačně odkrývá záměr městského soudu, který poté, co se důkladně věnoval jednotlivým žalobním námitkám, a to na pozadí relevantních právních předpisů, a své závěry řádně zdůvodnil, toliko jednou větou zevšeobecnil předmět předcházejícího správního řízení, aniž by však dal najevo, že v takto obecném kontextu bylo posuzováno žalobou napadené rozhodnutí správního orgánu. Ostatně problematice nepřezkoumatelnosti rozhodnutí krajského soudu se věnuje bohatá judikatura zdejšího soudu, na kterou si soud dovoluje odkázat (viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publikovaný pod č. 133/2004 Sb. NSS, či rozsudek téhož soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publikovaný pod č. 689/2005 Sb. NSS), v jejímž světle však nelze rozhodnutí městského soudu považovat za nepřezkoumatelné.

V pořadí poslední námitka stěžovatele se týká otázky jeho neoprávněného pobytu na území České republiky. Předně je podle Nejvyššího správního soudu nezbytné připomenout, že stěžovatel odvozoval oprávněnost svého pobytu na území České republiky v době od 7. 11. 2003 do 25. 7. 2007, tj. po uplynutí doby platnosti víza (viz platný cestovní pas stěžovatele č. AX586789 opatřený vízem k pobytu do 90 dnů č. DD324254 s platností od 9. 10. 2003 do 6. 11. 2003), z tvrzení o sdílení společné domácnosti s občanem Evropské unie panem E. Z. K. a okolností daných ust. § 87y, větou první, zákona o pobytu cizinců, podle kterého *rodinný příslušník občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie a na území pobývá společně s občanem Evropské unie, je oprávněn pobývat na území do nabytí právní moci rozhodnutí o jeho žádosti; po tuto dobu se jeho pobyt na území považuje za pobyt přechodný*. Protože však na základě provedeného správního řízení a řádně a úplně shromážděných podkladů pro vydání rozhodnutí, jak je podrobně rozebráno výše, nebyly tyto skutečnosti osvědčeny ani prokázány, je třeba souhlasit se závěry městského soudu, že v daném případě byly splněny ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2. zákona o pobytu cizinců stanovené podmínky pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění stěžovatele, přičemž o neoprávněnosti pobytu stěžovatele na území České republiky v době od 7. 11. 2003 do 25. 7. 2007 svědčily zejména údaje obsažené v platném cestovním pasu stěžovatele č. AX586789, který byl opatřen toliko vízem k pobytu do 90 dnů č. DD324254 s platností od 9. 10. 2003 do 6. 11. 2003, na což správní orgány v napadených rozhodnutích rovněž podrobně odkázaly. Jestliže pak stěžovatel v této souvislosti konstatuje, že sám městský soud vyjádřil jednoznačné pochybnosti o tom, zda byl stav věci ve smyslu ust. § 3 správního řádu zjištěn nade vší pochybnost, není zdejšímu soudu patrné, z čeho tak stěžovatel dovozuje, když

odůvodnění kasační stížností napadeného rozhodnutí tuto pochybnost jednoznačně vylučuje. Ostatně stěžovatel v průběhu správního řízení otázku svého neoprávněného pobytu na území České republiky v době po uplynutí doby platnosti víza od 7. 11. 2003 do 25. 7. 2007, kromě výše jmenovaných skutečností týkajících se sdílení společné domácnosti, ani nikterak jinak nezpochybňoval, a proto správní orgány, pro neprokázání stěžovatelem uváděných tvrzení, nemohly dospět k jinému závěru, než že tento pobývá na území České republiky neoprávněně. Nejvyšší správní soud tedy v návaznosti na shora uvedené v tomto bodě nepřisvědčil argumentaci stěžovatele.

K námitce stěžovatele, kterou však blíže nezdůvodnil, že řízení o správním vyhoštění bylo zahájeno po zákonné lhůtě ve smyslu ust. § 80 odst. 2 správního řádu, v návaznosti na ust. § 71 odst. 1 a 3 téhož zákona, Nejvyšší správní soud s ohledem na ust. § 109 odst. 4 s. ř. s. nepřihlédl, a to pro její novost (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2004, č. j. 1 Azs 34/2004 - 49, publikovaný pod č. 419/2004 Sb. NSS).

S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že stěžovatelem uplatněné kasační námitky nejsou ve vztahu k napadenému rozsudku městského soudu důvodné. Protože v řízení nebyly shledány ani jiné nedostatky, ke kterým Nejvyšší správní soud dle ust. § 109 odst. 3 s. ř. s. přihlíží z úřední povinnosti, kasační stížnost byla v souladu s ust. § 110 odst. 1, větou poslední, s. ř. s. zamítnuta.

Stěžovatel dále podal návrh, aby kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek. Nejvyšší správní soud o tomto návrhu nerozhodl, neboť má za to, že rozhodnutím ve věci odpadl pro vydání předmětného usnesení důvod.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Správnímu orgánu podle obsahu spisu žádné náklady řízení nevznikly, proto soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. března 2010

JUDr. Radan Malík
předseda senátu

